

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ C. A. ALINGTON

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

ΑΠΙΣΤΩ ότι ο Τόμνυ Φορμπράδερ θά πάρη τ' πρωτόβλημα στους άγώνας του γκόλφ, είπα στον νεαρό φίλο μου 'Ιβρόρ, καθώς προχωρούσαμε για να πάμε στο γήπεδο.

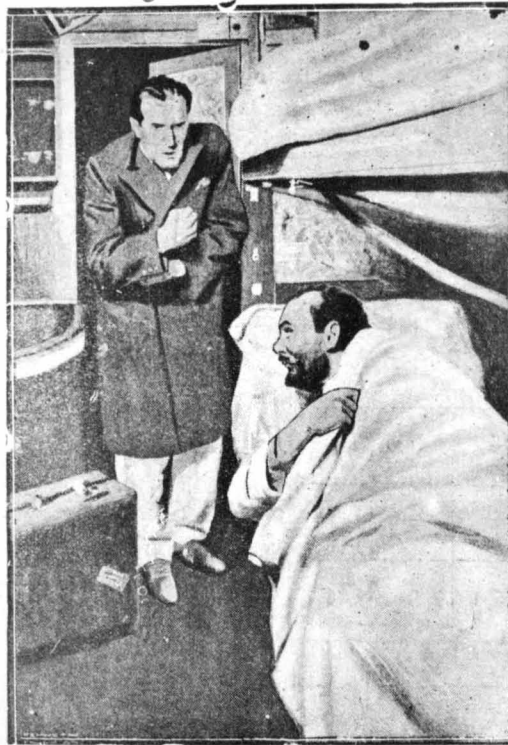
— Παιόν έχει αντίπαλο:—ρώτησε ο 'Ιβρόρ.—Α!... εκείνον τόν 'Ολλανδό, δεν είναι έτσι; Αυτό θά κεντρίση τόν φιλότιμο του, γιατί έχει ένα παλιό να τόν ξεκληρώση... 'Ο 'Ολλανδός αυτός έγινε ή αίτια τής καταστροφής τού φίλου μας. 'Ελπίζω όμως ότι σήμερα ή τύχη θά εύνοήσει τόν Τόμνυ γιατί όμολογούμενος κι' αυτός κ' ή οικογένειά του είναι πολύ άτυχείς... 'Ω! Κι' αυτέςε πόσος κόσμος έχει συγκεντρωθή στην είσοδο τού γηπέδου... Θά περιμένουμε, παιός ξέρει πόση ώρα, για να πύρουμε

είρα.

— Πάμε να καθήσουμε σ' εκείνο τόν πάγκο—είπα.—'Ετσι θά μου διηγήθης με τήν ήσυχία σου, τήν ιστορία τού 'Ολλανδού και τού Τόμνυ...

— Και τού θείου του—συνπλήρωσε ο 'Ιβρόρ.—'Ακούστε λοιπόν... 'Ο θείος τού Τόμνυ, ο γέρο-άρχοντας τού Μόρστον, λεγόταν Χίγγινς προτού πάρει τόν τίτλο τού Λόρδου. Είχε ένα εφροστάσιο σακκωνοποιείας από τόν οποίο και δημιούργησε τήν τεραστία περιουσία του. 'Ο Τόμνυ ήταν ο μόνος εύνούμενος άνεψιός του και έπομένως κληρονόμος τού γέρο. 'Ο γέρο Μόρστον τόν είχε πάρει κοντά του, τού πλήρωσε μάλιστα μερικά χρέη και τέλος τόν ρώτησε αν ήθελε να ταξιδέψη μαζί του ως τήν Φλωρεντία, όπου λογάριζε να μείνει ένα μήνα για ύπνρθεσις του. 'Ο Τόμνυ δέχτηκε με προθυμία τήν πρότασι τού πατέρα του. Δεν είχε ταξιδέψει ποτέ έξω από τήν Αγγλία και τού προφαινόταν μία μοναδική εύκαιρία να παρήση ολόκληρο τόν καιρικό ταξιδεύοντας. 'Ετσι έφυγα μαζί κ' έφθασαν αίσιως στο Παρίσι. Καταλαβαίνετε ότι ο Τόμνυ, σάν διακριτικός νέος που είναι, δεν έπιθυμούσε να κουράζη τόν θείο του με τήν άδιάκοπη παρουσία του, και κανόνισε με μία σωτηρή συμφωνία με τόν θείο του τα πράγματα, έτσι ώστε ο καθένας νά ναι ελεύθερος να κάνει ότι του άρεσε.

Στό Παρίσι άλλαξαν τραίνο και' ο Τόμνυ πρόθεμος πάντοτε φρόντισε να βολέψη τόν θείο του σ' ένα διαμέρισμα τού βαγκόν—λι, τόν οποίον ο γέρος είχε κρατήσει ολόκληρο για τόν έαυτό του. 'Ο άνεψιός του βρισκίταν στο δίπλα διαμέρισμα κι' είχε τήν καρφή έλπίδα ότι θά έρνε εντελώς μόνος του. 'Αλλά τήν τελευταία στιγμή ένας χοντρός 'Ολλανδός άνέβηκε στο βαγόνι και μπήκε στο διαμέρισμα τού φίλου μας. Πρωτοπλαγιάσει ο Τόμνυ, πήγε να βεβαιωθή αν ο θείος του είχε ανάγκη από τίποτε. Τόν βρήκε νευρισμένο. Τού παραπονέθηκε ότι γινόταν πολλές θέρβες στο διάδρομο κι' ότι δεν τόν άφηναν να κοιμηθή. 'Επι πλέον, επειδή ήταν μεγαλόσωμος άνδρας, εύρισκε τήν κουκέτα του στενόχωρη και άβολη. 'Όταν ο Τόμνυ έπέστρεψε στο διαμέρισμά του και είδε ότι ο 'Ολλανδός είχε οικειοποιηθή τή δική του θέσι. 'Ο Τόμνυ διαμαρτυρήθηκε, φώναξε, ήρθαν στα λόγια κι' επειδή, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δεν έννοοισε να ύποχωρήση, ο Τόμνυ φώναξε τόν έπόπτη τού βαγκόν-λι. Αυτός έδωσε τόν δέηρο τής προτεραιότητας στον φίλο μας κι' έτσι ο 'Ολλανδός ακαρφάωσε φορησιμένες στην άπάνω κουκέτα. Σε λίγο ξαπλώθηκε κι' ο Τόμνυ. 'Αλλά με τή φασαρία που είχε γίνει είχε νευριάσει και τού είχε κοπή ο ύπνος. 'Επι πλέον κι' ο 'Ολλανδός δεν είχε ήσυχία και όλο στιαφογύριζε στο κρεβάτι του. 'Ο Τόμνυ λοιπόν σκέφτηκε να διαβάση λίγη ώρα μήπως αυτό τόν κάνει να νυστάξη. 'Αναψε τόν φώς πάνω από τόν κρεβάτι και άρχισε να διαβάση τόν "Υποό ιη-τά της Βραζελώνης" τού Δουαί. Είχε καμιά ώρα που διάβαζε,

Βρήκε τόν 'Ολλα νόδ ξαπλωμένο στη δική του κουκέτα

όταν επί τέλους κουράστηκε, χαμουρήθηκε, έσβησε τόν φώς κι' άποκοιμήθηκε.

Δέν πέρασε όμως πολλή ώρα, όταν σε κάποιο σταθμό μπήκαν μερικοί νέοι έπιβάτες, οι οποίοι θεώρησαν καλό να πιάσουν συζήτηση στην άκρη τού διαδρόμου. 'Ο Τόμνυ που έβηκε από τόν δόρυβο ήξερε ότι άσφαλώς ο θείος του θά έβηκουσε κι' ότι τα νεύρα του θά ξεσπούσαν κατόπιν σ' αυτόν. 'Ετσι άποφάσισε, σάν καλός άνεψιός, να σηκωθή και να παρακαλέση τούς νέους έπιβάτες, να συννεχίσουν τή συζήτησή τους σε πού κατάλληλη ώρα. Φόρεσε τόν πανωφόρι του πάνω άπ' εις πυτζάμες του και μισοκοιμημένος όπως ήταν, βγήκε στο διάδρομο. Πλησίασε τόν όμιλο τών νέων έπιβατών και παρεκάλεσε τούς κυρίως να πάνε να πλαγιάσουν κι' αυτοί, γιατί ή ώρα ήταν περασμένη κι' ο κόσμος ήθελε να κοιμηθή.

Αυτοί δεν έφεραν αντίστασι, ζήτησαν συγγνώμη και άπεχώρησαν ο καθένας στο διαμέρισμά του. Κίνησε κι' ο Τόμνυ να πάη να ξαπλώση με τήν έλπίδα, ότι επί τέλους θά μπορούσε να κοιμηθή.

'Εδώ όμως τά έμπλεξε. 'Όπως ξέρετε όλες ή πόρτες τών διαμερισμάτων τών βαγκόν—λι είναι όμοιες. Στάθηκε λοιπόν αδύνατο να ξεχωρήση ποιά άπ' όλες ήταν ή δική του. Είχε έχασει εντελώς να κεντρίξη τόν αριθμό τού διαμερισμάτος του. 'Επι τέλους άπεφάσισε να δοκιμάση τήν τύχη. 'Υπελόγησε περίπου ποιά μπορούσε νά ναι ή δική του πόρτα και προσέκρινε τήν άνοιξη. Τό μικρό φώς τού διαδρόμου τού έπέστρεψε να δει πεσειμένο τόν βιβλίο που διάβαζε. Θυμήθηκε μάλιστα ότι βγαίνοντας προηγήρα, τού είχε σκουνητό με τόν πόδι του. Μ' άναστεργάει άνακουρισμένος έκλεισε τήν πόρτα και προχώρησε στα σκοτεινά στην κουκέτα του. Φαντάζεσθε τήν φύσηκα του σάν τή βρήκε κατελιημένη άπό τόν άντιπαλιό τού 'Ολλανδό; 'Εγινε έξω φρενός και χωρίς να σταθή να σκεφθή—'Ο Τόμνυ πρέπει να ξέρετε ότι είναι καλή γυμνασιμένος στο μπόξ—και χωρίς να λογαριάζει ότι ο 'Ολλανδός ήταν πολύ πιο μεγαλόσωμος άπ' αυτόν, τόν άρπασε και τόν πέταξε χάμω. 'Ο άλλος έμεινε πέσειμένος στο δάπεδο βρίζοντας και βλαστημώντας. Τότε ο Τόμνυ άνοιξε τόν φώς και τόν διάταξε να πάη στη θέσι του...

'Ο 'Ιβρόρ κοινοστάθηκε και βλέποντας ότι ή περιέργειά μου είχε κορυφωθεί έξακολούθησε:

— Μαντέψατε τι είχε συμβή... 'Ο 'Ολλανδός δεν ήταν ο 'Ολλανδός, αλλά ο θείος του. 'Ο Τόμνυ είχε μηη κατά λάθος τόν, διπλανό τόν δικού του διαμέρισμα.

'Όπως άπεδείχθη κατόπιν, φαίνεται πως ο Μόρστον είχε τή mania να διαβάζη τά μυθιστορήματα του Δουαί και κατά σατανική σύμπτωση, τόν έργο που είχε διαλέξη ο γέρο—Μόρστον, για να σκατώση τήν ώρα του,κατά τόν διάστημα του ταξείδιού, ήταν άκριβώς ο "Α' Υποκόμης της Βραζελώνης".

— Λοιπόν, τι συνέβη κατόπιν;—'Ω, έστειλε άμέσως τόν άνεψιό του πίσω στην 'Αγγλία με εισιτήριο τρίτης θέσεως κι' ούτε τού έθανήμισσε παιά. 'Όπως έμαθα πρόκειται ν' άφήση τήν περιουσία του σε φιλανθρωπικά ιδρύματα...

'Ο κόσμος είχε άραιώσει τώρα στην είσοδο τού γηπέδου και μπορούσαμε να προχωρήσουμε. Παρακολουθήσαμε λίγη ώρα τούς άγώνας τού γκόλφ. Κατόπιν πήραμε τόν σούι μας στη λέσχη, άλλα φίγαμε πριν από τόν τέλος τών άγώνων. Είχα γελάσει με τήν καρδιά μου για τόν πάθημα τού Τόμνυ, αλλά και τόν λυπήθηκα μαζί. Εύχόμεν είαικονός να βγή νικητής και να κερδίση τόν έπαθλον.

Τήν έπομένη τόν πρωί, ενώ προεμναιόταμε, ο 'Ιβρόρ κι' έγώ, πήρα τούς "Τόμνυ" και άνευτόμονος γύρισα τά φύλλα για να δω τ' αποτελέσματα τού 'Αγωνισμάτος 'Ερασιτεχνών τού Γκόλφ.

— 'Ιβρόρ!—φώναξε.—'Ακουσε τ' αποτελέσματα: 'Ο Τόμνυ νίκησε τόν 'Ολλανδό!...

Λίγες μέρες κατόπιν έτυχε να συναντήσω τόν Τόμνυ στο δρόμο. Τόν σταμάτησα και τόν συνεζόηον μ' όλη τήν καρδιά μου, για τή λαμπρή νίκη του.

— Θά κολλήσεις είπα—για να μπορέσης να νικήσης τόν 'Ολ-

('Η συνέχεια εις τήν σελ. 1830)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΡΟΖΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1794)

γελει:

— 'Ο κύριος κόμης Ριότι!

Και την ίδια στιγμή παρουσιάσθηκε στην πόρτα της τραπεζαρίας ο παράξενος, ιδιοκίτης της Βίλλας. Ήταν γεμάτος υγεία και τίποτε δεν έδειχνε ότι είχε άρρωστησει.

— Άγαπητοί μου συγγενείς, τους είπε μ' ειρωνεία, τώρα μπορείτε να μου άδειάσετε τη γωνιά. Τό τέχνασμά μου πέτυχε θαυμάσια. Ξέρω πια με τι άνθρωπος έχω να κάνω. Έτσι μὴν περιμένετε άδίκως να με κληρονομήσει. Και τώρα άρῆστε με μόνο.

Οι συγγενείς του είχαν παγώσει από την κατάπληξι τους. Μόνο η Τζούλια έλαχε από χαρά στην άγκαλιά του ύπρητες.

'Ο γέρος κόμης, μ' άργό βήμα πλησίασε κατόπιν τη Τζούλια, την πήρε κοντά του και της είπε:

— Ήρουν βέβαιος ότι ο γιός μου ήξερε να διαλέξη τη γυναίκα του. Από δω και πέρα θά είσαι το παιδί μου κι' η μοναδική κληρονόμος μου. 'Όσο γι' αυτούς τούς κατεργαρέους καλά την έπαθαν. Κατείς δὴν ύποπτεύθηκε ότι έκανα ψέμματα τόν άρρωστο για να τούς δοκιμάσω.

Κι' έτσι η Τζούλια, η φτωχή και δυστυχισμένη Τζούλια, έγινε πια άληθινή κόμισσα κι' από τότε ζει ευτυχισμένη στη βίλλα Ρόζα με τόν πατέρα του μοναδικού άνθρωπου που άγάπησε και που τόν θυμάται πάντα.

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΣΥΛΒΕΣΤΡΙ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΖΕΡΟΜ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1796)

Είχε φτάσει πια στο γραφείο του κι' έτοιμαζόταν να βγῆ παρέξω, για να πραγματοποιήση τó σχέδιο του, όταν ένας ύπρητης του έφερε ένα γράμμα. Άμέσως κατάλαβε πώς ήταν από τη Λίζα, γιατί γνώρισε τόν γραφικό χαρακτήρα της. Τι ευχάριστα νέα θά του έγραφε άραγε; Θεέ μου! Υπήρχε κανείς άλλος άνθρωπος στόν κόσμο, πὴν ευτυχισμένος από αυτόν; Μὴ τó πρόσωπο λαμπερό από τη χαρά, ο Ζερόμ έσκισε τó φάκελλο, ξεδίπλωσε τó γράμμα και διάβασε:

«Χθές τó βράδυ άρραβωνιάσθηκα μ' ένα κύριο πὴν άρέσει πολύ στήν οικογένειά μου. Σεχάστε με...»

'Ο Ζερόμ Μαριό, σάν να χτυπήθηκε από ένα κερανό, σορδισθ' κε άναίσθητος κάτω! Είχε κοιτάσει για να κάνει ευτυχισμένους τούς άλλους. Και στό τέλος έπεσε όλη η δυστυχία του κόσμου επάνου του!...

Κι' όταν σέ λίγο ο κλητήρας του γραφείου μπήκε πάλι μέσα, βρήκε τόν Ζερόμ Μαριό νεκρό, μ' ένα άνυπόγραφο γράμμα στό χέρι... τó γράμμα της άκαρδης Λίζας.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1822)

λανός, ο όποιος δὴν εἶνε κοινός παίκτης. Και για σένα ή νίκη σου έχει διπλή αξία...

— Γιατι νάχι διπλή αξία; ρώτησε ο Τόμμυ μ' άπορία.

— Άλλά γιατι έκδικήθηκες για τó πάθημα σου στό τραίνο με τόν 'Ολλανδό, έξ αιτίας του όποιου τά χάλασε ο θεός σου μαζί σου.

— 'Ω, μὰ εἶνε παλιά ιστορία αυτή. Ποιός σάς την είπε;

— 'Ο 'Ιβόρ μου τη διηγήθηκε.

— 'Α! ο 'Ιβόρ...Ευτυχώς ο θεός μου με συχώρεσε όταν εξηγήθηκα μαζί του και είμαστε πάλι πολύ καλοί φίλοι. Μπορείτε να τó πείτε στόν 'Ιβόρ.

— Αυτό μ' ευχαριστεί εξαίρετικά, άπάντησα και τόν συγχάρηκα για δεύτερη φορά, με περισσότερη ακόμα έγκαρδιότητα.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοί άναγνώσται μας ζητούν να άποκτήσουν όλην την σειράν τών παλαιότερων έκδόσεων του «Μπουκέτου» για να μὴν λείπει τίποτε από την βιβλιοθήκην τών, καθώς και την σειράν τών έκδοθέντων μέχρι τουδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τά όποια εἶνε πλήρη 'Ελληνικής έκλεκτής συνεργασίας τών καλύτερων 'Ελλήνων λογογράφων. Τά ζητούν δὴ εις τιμάς προσιτάς ώστε να γίνουν κάτοχοι όλης της παλαιάς σειράς τών έκλεκτών έργων μας.

'Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» πρὸ της όμαδικής αυτής αίτήσεως εύρεθεῖσα και έπιθυμούσα να ευχαριστήση τούς άναγνώστας του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» άπεφάσισε εις όσους προσκομίζουν εις τά γραφεία μας τά τέσσερα δελτία και λαμβάνουν τας νεωτέρας έκδόσεις μας, να παρέχη με πέντε μόνον δραχμάς δια τας 'Αθήνας και ξε δραχμάς δια τας έπαρχίας τά έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Η ΣΟΝΙΑ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι έκαστος δρ. 5 δια τας 'Αθήνας

και 6 δια τας 'Επαρχίας)

Και τά όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

που τιμώνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. έκαστον δια τας 'Αθήνας και 6 δια τας 'Επαρχίας έλευθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διά τó έξωτερικόν έπί πλέον τά ταχυδρομικά έξεοδα.

'Επωφεληθῆτε όλοι της ευκαιρίας και άποκτήσατε τά θργα του «Μπουκέτου» τά όποια εἶνε άληθινά άριστουργήματα της παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας ότι τά βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν άπ' ευθείας από τά γραφεία μας καθ' όσον δὴν θά σταλώι εις τά κατά τόπους Πρακτορεία τών έφημερίδων.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

'Ο 'Εβραιογάλλος 'Ισαάκ Μπλός έπιστρέφει από την 'Αγγλία και διηγείται στούς φίλους του πώς έσωσε μέσα στό τραίνο την τιμή της γαλλικής ευγενείας

— Εἶχα πάει τó τραίνο στό Καλαί, λέει, και με χίλιες δυσκολίες κατόρθωσα να βρω μιά θεσί άδειανη. Κατά τó ταξίδι είχα πιάσει κουβέντα μ' ένα κύριο πὴν καθόνταν άπέναντί μου. 'Επειτα από μιά ώρα τó τραίνο στάθηκε σέ κάποιο σταθμό και δύο άγγλίδες νέες, ώραιες, ευγενικές, άνέβηκαν στό βαγόνι μας. Οι θέσεις δλες ήταν γεμάτες και δὴν εἶδισκαν τόπο να καθήσουν. Τέλος η δύο άγγλίδες κύτταξαν ένένα κι' από την έκφρασι του προσώπου τους, κατάλαβα πώς είχαν έμπιστοσύνη στήν ευγένειά μου. Τότε...

— Τότε θά τούς παραχώρησε άσφαλός τη θεσί σου.

— 'Όχι. 'Αρχισα άξανα να μιλάω δυνατά γερμανικά για να νομίσουν πώς είμαι...Γερμανός!.